

мене. Бих ли могъл да постъпя по-великодушно, бих ли могъл да постъпя по-безкористно? Ти се смееш, овчарйо? А за какво се смееш?”

„О, за нищо! Но на колко си години, приятелю любезни?” рече овчаря.

„Що ти влиза в работа възрастта ми? Стар, не стар, ала все мога още да ти давя твоите милички агнета.”

„Не се сжрди, стари Кум-Вжлчо. Сжжялявам, че си закжснял цяли няколко години с твоето предложение. Твоите изтжркани жббите издават. Ти си придаваш вид на безкористник, само за да можеш по-удобно, с много по-малко опасност да се прехраниш.”

На вжлка стана мжчно, ала при все това той се поободри и отиде и при четвърти овчар. Томува току-що бе умряло неговото вярно куче и вжлжт използва това обстоятелство.

„Овчарйо”, — продума той — „аз се отделих от моите побратими в гората и то по такъв начин, че никога вече няма да се помиря с тях. Знаеш, колко много трябва да се боиш ти от тях! Ала, вземеш ли ме на служба, вмьсто умрялото си куче, аз ти обещавам, че те няма да смеят дори на криво да погледнат някоя от твоите овци”.

„Значи, ти искаш” — отвжрна овчаря — „да ги закриляш от твоите побратими в гората?”

„Та какво друго мога да мисля? Тжкмо това искам!”

„Това не би било лошо! Но, ако те взема в стадото си, кажи ми, кой би трябвало тогава да закриля горките ми овцици от тебе? Да вземеш един крадец в кжщи, за да се опазиш от крадци от вжн кжщи, ние човеците считаме това...”

„Виждам” — каза вжлка — „ти не искаш да ми повярваш. Прощавай!”

* * *

„Да не бях тжй стар!” — простена вжлка и скржцна сжс жббб. „Но няма какво — трябва да се приспособя кжм времето.” И така той отиде при пети овчар.

„Познаваш ли ме, овчарйо?” попита вжлка.

„Познавам поне подобните на тебе” — отвжрна овчаря.

„Подобните на мене? Твжрде се сжмнявам. Аз сжм един такъв особен вжлк, че напжлно

заслужвам твоето и на всички овчари приятелство.”

„А като как тжй „особен”?

„Аз не бих могъл да удавя и да изям нито една жива овца, па ако ще би и от глад да умирам. Аз се храня само с умряли овци. Не е ли това похвално? Така че, позволи ми поне да наминавам сегис-тогис край твоето стадо, и да мога да попитвам, дали не ти...”

„Не си хаби думите напразно!” каза овчаря. „Ти би трябвало да не ядеш изобщо никакви овци, нито дори и умрели, ако искаш да не ти бжда враг. Звжр, който яде ако ще би и умряли овци, лесно се научава от глад да вземе болни овци за умряли и здрави за болни. Така че, не разчитай на моето приятелство, а си вжрви по пжтя!”

* * *

„Сега вече трябва да туря в ход и това, що ми е най-драго, за да достигна целта си!” продума си вжлка и отиде при шести овчар.

„Овчарйо, как ти се струва моята кожа?” запита вжлка.

„Твоята кожа ли?” рече овчаря. „Я да видя! Бива я; кучетата трябва да не сж те джрпали често!”

„Тогава, слушай, овчарйо; аз сжм стар и няма вече джлго да отида. Храни ме до смжртта ми и аз ще ти завещаю кожата си.”

„Я го виж ти!” каза овчаря. Да не си открил хитростите на старите скжперници? Не, не, твоята кожа в края на краищата ще ми излезе седем пжти повече, отколкото тя струва. Обаче, ако ти наистина искаш да ми направиш подаржк, то дай ми я сега веднага.” — При тия думи овчаря посегна кжм кривака и вжлжт избяга.

* * *

„О, немилосжрдни!” извика вжлжт и изпадна в бесен гняв. „Тогава аз ще умра като техен враг, преди да ме умжртви глада; защото те не искат другояче!”

Той се завтече, втурна се в жилищата на овчарите, разкжса децата им и не се даде лесно да го убият.

Тогава най-мждрия от тях рече: „Ето че ние зле постжпихме, дето докарахме до крайност стария разбойник и му отнехме всички средства за подобрене, колкото кжсно и принудено да бе то.”

От немски Д. Савов.